הן בלי ידי רחבה ע״פ מעלת מר׳ רוקח מובחר עוכר בוסתנו מתורתו של הרב המובהק כבן
של הקדושים כמה״רר שלמה למשה׳ יצו׳ הי׳ תורה והי׳ מריבה מאהב כובה יצא כי דינא ״
והאיר ווה כל מני מוה עד שבחבק אותו הקדוש זה קדש והוא נביה ״
המחד מו כאורש עובה ורחבה והכן וחקר אמונה דוכן קמאי ובין בתראי והשתיק האיב
למשנתו ודן דינא דלא כוותיה דוכן קדיפי בכה כ״ד יפה לאפוקי מטווח ודלא כ
דאי קנה ״
פי״א
ואין בודן כל מחק. אני הבין דלא יכה שחקה לחכמים ואיוכא להעמיד דבר על בוריו
ולק״ד דבה חכמים למען השר המשפט אלין קן אמור לאמתו הפוך בה והפוך בה
דכולא בה ״
ואען ואומר המלך דבר פרק הל׳ הפוסק כי ועל נהר חי ל׳ דהמ״מה והמ״מ המוד לא
דאו קשוכת מהרח״ש כמ״ש שעהן לא יצא מכתו כעולם דקא משעבדא ליה לגברי
השה״ג כאומר דאל שכ״מה הכה להיוב עלו מבל מקום חון מזה מהרח״ש שכתו
ישב להדיא דפורך לפי השכב דיבא דמהר״ס כמוב עמס ודעתו וכו׳ וכמו שכתבו לעיל
ואני בן דרי השוה לשון השב״ להבין מהר״ס ואין כאן מחלוקת ואפשר דאמלא כרוך
דוב פ״מה והרב פ״ת קשוכת מהרח״ש הוו הדר ביה ״ ואני אומר בטוי כבר
כתבתי להקשות על השב״ דעת הפ״מה והמ״מ ככתוב קו׳ ועוד הכלל מכאן מהר״ס
כסתו דשין וקשוכת מהר״ס דק״ב פי׳ הקהל דמהר״ס אויל בשיטת השב״ והא דקש״א
מהר״א דפורך ככר מהר״ס שכתו ישבה דפורך שאני ועוד דודאי השב״ אזיל כרך
דוכא הרע״ וא״ז ומו״ס ולא כמהר״ח להירה הוא ונס׳ דרב כ״ה הבין כלשון השב״
דפורך דווקא ואם בן הא ודאי דהא אתא להו להפ״מה והמ״מ דאישתמיט מיניה
קשוי מהר״ס דס קשין וקשו׳ הבה״ז ואמלא אזו להו הוו הדרי ביה וכבן אין קשוכת
דקדב פ״מה והרב מה״מ לא מוכחי כלל לאמלא מיניה אל לבה דבי ניטה שהם
שינים בדאות דאשתמיט מינייהו לכה הראשונים ע״כל׳ אנא דאמנה לגוד אין ע
שעה כלל לאפוקי ממונא מתמה קמא לתיתורא שאילו דין רואים הדברים הנו
לבה מהרח״ש ז״ל שהשווה הלשון הוו הדר שאין אני שם בה לתיתור דבי בלבים שבם
במטמא מהך אחר דאי הון חזו לבה הפ״ הללר הוו הדר בה ולאפוקי ממונא מיד
המוחזק בבהם הללו־כל דאנן אזינן. דקא מיפלגי ובמתמונא היכא דקאי קאי ואדרבא
בא המוחזק שלפ מפי נמען ולאמר שאו הפ״ מהרח״ש ז״ל דוד אזי מה שאין הפנים
ז״ל. לא היה כוחו יפה ולא. היך מותך שכתו לאפוקי ממונא אפי׳ החלוקים כמספרי
דדורות וכ״ש דפכר דאה הרב פ״מה חלוק השב״ דקא משעבדא ליה מהרח״ש נהפ״ הנו דאחד
אוכו בשפי אליס ודן את הקן כפלוגתא דבוותא והספרים שמו הפ״ כמו ז״ל ואם בוותך
הרב

ודוב הפוסק הי' דייקא דקא מסתפק על הא דכתב בתר הכי דאיסתפקא מיניה תשובת
מהר"ם ומהר"ם אזיל כשיטת הטור (השו"ע) ודהיא דהלכה כבר יישבה מהר"ם דהלכה שאני:
נמי כיון נכרית אינה והיכולת לא קא אינה שהרי אף אם. מודינא דמהר"ם בתשובה הנז'
מיפסק להיא דהלכה כמו הטור (השו"ע) הא לא מצינא שהרי הטור (והש"ע) לא גילה דעתו אי ס"ל
כמהר"ם או כמהרי"ק. ואי מהר"ם איהו קא מיהא הטור (השו"ע) כר"ל נמי מהרי"ק קא הדין
דהלכה כמו השב"ס בתשובתו הנז' ויהב טעמא כמו מכח באשר שין כלרואה יראה שם
בתשובות הנז' דכתב וז"ל דדעתו להלכה דהשולחנות מאחר דמסיק אסור אבל מהרמ"א
סייעתא השתייא הוא ולא מיחייב לסייע מאת אם הוזיל ושלחו התם אבחוזו אין מגלו
לו מלעת אף על פי שדרבוד על כן. הטור הביאור דראוי לו מזור וראה דהא בעשיר
הנושא ונותן בעיר ומלוה בשער דינו כן והיינו להציל בתוספתא שורפים שמתחלו להם
מוספים וכו' עכ"ל ע"ש. הנה דנפ הרב במהר"ם ז"ל כי הדין דהלכה וקא סבירא כמו
דשב"ס ז"ל ובאשר הקק מהרשד"ם ז"ל בתשו' הנז' דמי שמר דכתב וז"ל וכן מצאתי אחר
כך במרדכי דקאמר על הדין דהלכה וז"ל. אמהרי"ק סייעתא דאתייא וכו' ע"ש הרי
שדבר מהרי"ק במרדכי הן הם למהשו דהיא דהלכה וקא מה לה כמו השב"ס
דאתי יותר מאוה לגבי סברת מסברת מהר"ם ז"ל שאינכו אין דבוק מהל אם חלוק בין
הדין דהלכה לנכרית אחהנא שישמש הדותך ובאשר הרב מהרשד"ם ז"ל שם בתשובה
הנז' המור על הרב מוהר"ק דס"ל דהלכה הקא וכתב התשן לו שהר המור ז"ל לא כתב
זה וכו' ודרא לא איריא דהא דנקט בדבר לנכרית נקט דאטה חייב לסייע מאת ועוד דאורחא
דמילתא נקט דמשב"ך מצויין גוי המים. כי העשיר לגבי יתחול לו ע"ש והרב הנז' שמא
לכו. על הר במהרשד"ם שהוא במרדכי ז"ל וקבל הקי סבנים דנראים כהלכה והיינו
כי כן מדין הפוסק על הרב המו"מ והרב סם לעקור אך הקי אשר רבו מאחת
תשובת מהר"ם ז"ל הנז' דמהר"ם אזיל כשיטת השב"ס ז"ל ודהדיא דהלכה כבר יישבה
מהר"ם גופיה ולמיתור דורי השב"ס אזיל בתר והא הרא"ש והג"ה ומו"מ ולא כמהרמ"ג
דאזידמה היא דמי גלה לו סוד זה להרב הפוסק ה"י שהשב"ס גופיה ס"ל כמהר"ם ודעימיה
מן טעמ דלא מהר"ם ולא הכי אבי בזה ז"ל לא יתנו כמו את למיתורא שהם סוברים
כשב"ס ז"ל אם שהביאו בפירוש בספר ואם כן כיון שהשב"ס ז"ל לא גלה דעתו והא איכא
במהרמ"ג ז"ל דאיהו נמי קדם כמו השב"ס ודאתי יותר מאוה וגם דהפוסקים ז"ל דווה
להו להחשיבא. למיפסק שקורש במו שכתב מהרשד"ם ז"ל: אם כן אין כאן הפסד

כלל

שלא שכתב ז"ל אחר תחלת פ"ג. ואם יכולים לחלק אם כל חלקו לעצמו הכל ואם הכל יקבל יותר הרי הוא
של שותפים ואם אינם יכולים לחלק הכל למוכרו עכ"ל וכב' הראב"ד ס' קנ"א וכב' הרמב"ם כתב' תוס'
שותפים מה' היו שלים כבר ונשתדלו שלא לחלק והאחד מהם שאמר והכל אחר תקן השותפין הכל
למוכרו אחר אין חלקו יכולים לחלק דלא תלי בין דלא אמר כלום ואם אמר לעצמי אני הכל
אם יכולים לחלק הכל עד כדי חלקו לעצמו והיותר שלהם ואם אין יכולים לחלק הכל לעצמו
עכ"ל אך כתב' תוס' נראה שאין דבריו מחוורים ונל"ה כי שותפים והכל אם תרצה לומר מכר למוכרו
ואם אמר לעצמי אני מוכר הרי זה חלק חבירו והכל לעצמו עכ"ל וכתב שלו התוס' ותי' בכך
זה אין חלוק בין יכולים לחלק בין אין יכולין לחלק וכו' וכתב שלזה הכל אינו דמה תוס'
שכתב וכו' ואם אמר לא אם יכולים לחלק וכו' ואם אינם יכולים וכו' אין חילוק בין יכולים
לאינם יכולים שאם כיון שהחלקו קבל לחלקו אין כאן חלוק כלל וכאן א"י שחלקו שכב' הרי
זה חלק חבירו והכל לעצמו עכ"ל ומה הכ' כאן. מ"מ בין ס' קנ"א שהביא אותו יו"ד ולקמן
כתוב כמתבאר פרק ה' ושל שלמה ס' ל"ד הבאתי כל זה וכתבתי דרך לעצמי בסוף פרק ז'
דבר קדמונים והב' כתוב עוד והעת יעוש. עוד שם כתבתי והדבר תבואר שכתב ר"ש
כתב הרא"ש שהרי כתב רש"י מחייב בין יכולים לחלק ובין אינם יכולים לחלק דהיינו לו
וכלל אמר אחי אין יכולים לחלק הוא למוכרו ואם אמר לא אחי אם יכולים לחלק הכל לעצמו
הכל לעצמו עד כדי חלקו והיינו כשיכולים לחלק אבל אם אינם יכולים כולו שלעצמו הכל
אחי יותר מחלקו דמן דאמר לא והתחלת פ"ג הו"ל כאינו דנשתנה והנה קם וכתב כ'
זה נלמד כתוב רש"י ז"ל והוא פשוט. וכתב אגב הרואה להפ"ל ... כונה חתם ס' ח' שכתב
החנוך דכה רש"י ז"ל תשובות דלא אמרינן אלא שבאמר לעצמי אני מוכר הכל לעצמו שלא
כנגד חלקו דכונה לא תשובה בין אם יכולים לחלק בין אינם יכולים לחלק והחנוך ... והקשה
עלו תשובות ... ולא קי כלום יעוש ואני עוד לעיין כמו שכתבתי כתוב רש"י וקשה דאיה יש
תורה הרמב"ם שכתב שדבריו כאן קרובים לדברי רש"י וכתב עלו קתנו דאין חלוק בין יכולים
בין אינם יכולים לחלק והיינו תמוה כדברי רש"י והם פאר הראשונים דבריו כתוב הרא"ש ז"ל
תשובה ועוד לאחרונים תלונה לא תרבינן ואין לנו לעשות מחלוקת בין רש"י להרמב"ם והרא"ש
והטור שהרי קבלו זו שכתב הכי כתוב רש"י לא נחלוק לשאר הפוסקים ותנה נ"ב לשבר דבר
רש"י.

רמ״ה תמוה שקבעתי שלא תמצא״ך הנמ׳ כאמור נ״פ מ״ש רא״ה לבכרא׳ ת״ד ברתנין הכי שבכי״ל דכר
רמ״ה על הטור סתם ולא קאמר דאי״פא מבוהו שם תלנה״ק נגלה פ׳ דסבר לה תחר שמעו כהנים ולא
פליגי אקרא ״ נ״פ אקרא זה רא״יה לדין לבן שכתב וז״ל נמ״ד דבר הרמב״ם מ״ב תמה״ג נראה
שהוא תמ׳ הרמב״ם הכל לעצמו כפי הלו׳ תוקא דבור סתם הכל לעצמו ועוד תורקאתר כתב כף
וכן הסופר אקתיתגל וכזאת הכסף וראי לעצמו הכל ר״ל כלתה שהכל והרמב״ם הסוב אותם
באותו וכן עבר״ל ״ והרואה יראה דאשקאתי עניה דבר הרמב״ם שבה״ש דקרס טמירום
אקתור כרשת הרא״ש תתוב ולמו תבבלא אתמור ״ ב״אותן שתשק רמ״ה והרמב״ם והרא״ש והטור
אז״ל כתרא שיהא סתם רמ״ה שנשאר עליה נ״ס וירתה ונשאר תוהם והכל והסמ׳
שותפים אם הכל סתם ולא אתור לנו״ם אתם שאין תכהן יכולים להכל לאחלכה ואם
אותו לנו״ם אם יכולים להכל הכל עד כה תלקו לעצמו והיותר שלהם ואם אי״ם יכולים להכל
הכל לעצמו והכל שלו ולא תוכל תני שחולק בזה לעתי אך להעת הדין רמ״ה ז״ל חולק כזו מחלוקה
האחרונה דאף כאותו לנו״ם ואי״ם יכולים להכל לא זכה אלא כחלקו והיותר של השותפים ״ נ״פ אקרא זה
תולאתי לרב׳ יה״ל שאין טבעו פ׳ ב׳ שכתב וז״ל ואם אין יכולים להכל נראה שיש מחלוקת
על הנה שהוא יותר תמחלקו אם הוא לעצמו אבל אית תואבל כזה שאינו עשן לבר עבר״ל ״ ולא
זכר שר תנאי תמה וחולו ראויל לשיטת הדין רמ״ה הוא דתבה ״ תמות לשבן הנא אין ק״ל כבור
הרמב״ם והרא״ש ז״ל דהוא ליה יהר תמו הלב עמוד ההורא׳ ורשן קרקוע כשע סתם וכתב
עלשין הרמב״ם דהב׳ והרא״ש כהנה מ״ש כד רשת הטור ולא קאמר לה בהשגין אם לותר דאין
הכ׳ ס״ל ונמ״כ לא הכ״א תמן שום חולק על הטור תמשתמע שדעת הטור הוא תמ״ס
ולכא תואן דתלה״ב עליה אכ׳ הכ׳ תוכני לן להנידן ״ אך הספק שמיק קנחל כראה תנהג
ומה אי׳ וזהו נסך דקל״ב ׳ ולא לידין כדבר חדש דהאין יכולים להכל כלל אפי׳ עם הרחוק
כלנתה שהכל הוא שלו ואין לכך לותר לנו״ם והב׳ ס״ל לבולהו רמ״ה והרמב״ם דהיו הוכאו כס
כהנ׳ פ׳ קמא שהב״ע אוק יו״ד נ״פ שמתחה כמ׳ קנז האתי דכהן שהרחבה קלק ואין לנקי
לאותו להעמ׳קים הלא הם כהונים שנ׳ ומ״מ את אמיך וכתב על הרמב״ם שהכ״ם שם ונמ״ל
דכהן נמ״ש שה אבל אין כוונתו לותר דרוקא כשיכולים להכל ולא אתור כנו״ם לא אבל
השותפות ונמ״א נ״פ יכולים כלו׳ לאפ׳ שמשו חלק השותפות והנא דזה אינו ואי רלכא לעד
אי״ם יכולים להכל כלל דלא ליהוי הפקר רק הוא הפקר וכל הקונה זכה שעל הר תוא׳ן שכב
הדבר משותף אלא עד שכתב דלכא לתול הפקר זה רזה אינו ואי ונ״כב

ואנכי פשוט שם בספר קרבני להשיב עליו תורכה הנ׳ והרמב״ם והרא״ש והכתוב. והו דלא
ס״ל הכי ולא מבעי׳ לפרש דבריהם כדעתי ימש״כ ובעת תוס׳ דכ כוז לאשר הראו בספר תחנה
ואפס בחידושיו אשר מבב הרפ״ם שמסכ״ט הש״ב. הללו שאין נראה כן תורכה כל המוסקים
בפרט ולא כתב עלה קומק תורכה נמקו לה .. ואנחנו לא נדע מה נעשה שהר הר״ב
כנה״ג. דקא חשקים לדבר הש״ב. כדבר הרמב״ם והטור להוציא דהש״ב. ולא פקפק על דבריו
לומר דלא תורקתי דבריו כדבר הפוסקים והנה׳ דבריכנה הרס אנא שמא לא להלכה אתמר
אלא לפלפולא .. והנה כנה״ג אם אנו באים לדון שהם שוחטים תשפחה והשפחה נעשה
כי משמין הדבר נוי ותועבדים לבל שאותם התשפחות לא היו יכולים להפל
כלל ואפי׳ ע״י הדחק שהר הוטבכ) כיך משמין להוצאות הרבה לתת שוחדות לגדולי הארץ הכא
והיה משתדל קושיא להיות תלוי טוב וגם לגדולי התלבות עד אשר נהפך להם הפרלמנט
שהוציא השלחן התלבות ותלבותא הדרא אשר לא היה לשולחנים והוצאות היו כהלואות
ונחוצות וגם דבריהם נשתנים לגדולי הארץ שהיו דבוריהם אבל אותם התשפחות שותגו אין
להם לא לעשר ולא להוציל אין אותב ואין דברים ואין כסף להלוות להם שהם תחומר אתוני
ואכ׳ להשק הש״ב. דבולהו תווגא ס״ל דלאין יכולים להפל כלל אין לך לומר שגלתי אין
תפלה רבה לומר שיהיה כזה כאמור .. וגם דהל״ב תחנה אפרים כתב שלא שאין נראה כן תורכה
כלהון תנה כיך משמין תנו לתיתור ק״ל כותב הש״ב. ותה נם דהל״ב כהנ. הכא דבר הש״ב
ואוקתו קא חשקים להו כדבר הרמב״ם והטור כאמור .. ואשר דבתחלה כתב דאפשר לומר
דבי כולם להפל ע״י הדחק היו יכולים להפל שלא ע״י הדחק ואפי׳ אמר לא״ם כה הוא לא אתכנו
וכן תשמרתיות דבר הרמב״ם והרא״ש ורבה נהו שלא חלקו בין יכולים להפל ע״י הדחק לאין
יכולים להפל ע״י הדחק תשום דס״ל דכל שיכול להפל ע״י הדחק יכול להפל תורה וככה הכא נבל
תתנה כה היה תנאים אבל הש״ב. וכו׳ תשתנו להם שחור כו תתנג טהלה ותה נם דבתחלה
קאמר לה כדרך אפשר .. ולהד״ר קשיא לי טובא על דבריו הראשונים גם דבר הכא דקאמר
כה טעותא דלא תפלינן כיכולים להפל ע״י הדחק אם באיש דטעתא בדמוכח
בסופא שכל דברו המוקים דלבולהו איך להו מרבא שהם בשאתר לא״ם הו״ל באיש
דטעתא דהא תתלב תלב. ונעשה באיש אחר שאיבו שוקפ לאיך לנונו פה כין אם יכולים
להפל ע״י הדחק לכולם להפל שלא ע״י הדחק וזה תבואר תן המוניא והתשמתיות דבר
הפו וזה ברור ופשוט לענ״ד ודבריהם לבד

שוב תמצאתי ע' רב המגיד שכתב ז"ל לסתורה נראה דחלוק זה דע"ה הרחק שייך נמי בכל האומנות
שאחז שלא תמצא שמם לא לכך לתרץ הנך דהכי תנן לא הזכירו וכו' ואם אינו טוען כך
כתבתי התם דנש כאן יכולים להפל כולם לכך לומר לא"ס ואם לאו הפל   ואמת לכך לבדר
ה"כ לדאי הכי להאי הנה הנה תנן קב' כאות פ' קנו מחו יע' דכר ז"ל כרוב כשאור
הרס באן נלב"כ שה"ה לדס תוב אבל"ס א' ונשתנה א' ונפסו ותנה לו חלקו ואתור לשלמון אין
תנפל הפל לשלמו וכדהנ"א ש"ירא שה"ה תהלכת שתדבר וכו' והילך הכ"א אם קבל התפיסן
בפני עדים ואתור כפניהם לא"ס זכה לו ואם קבל פנו לביכו נאמן לותר לשלמו הללכי תנו
דאי כני אתור לא קבלתי תתנו כלום נבל' ובפ"מ קמא הכ"א תנן וז"ל מכר התודה אתר אלא
פסק רפנו אבר הנוזר אם אין עדים כדבר שאתור כן נסתנו שלא נתכוון להפל לא לשלמו ווכה
נבל' וקנה תנהבה תנן הכי הא פסקי כתקס ולא קאתור תנר דהלכו לההיא תנשתנו דס"ל אתר
לתנר חלא ותנר קאתור חלא ולא הלכו והיו דרא"כ"ה ת"ה היכא דליכא לה תנו דנאמן בשבועה
והראיה כבנה פסקי להא דרא"כ"ה ח"ל ואם אתור שאתור שהפל לשלמו ואין לו עדים נשבע
על כך והתחזיק לשלמו התגרב מקום כסם הא"כ"ה נבל' נמי תוהפל כתב פ' תוב דלה
להכיא כמ"ה תהא דרא"כ"ה נבל' ואחך חלק בין ההיא לבד תנשתנו דס"ל דהלבהא הא"ל אך
תהרשך סתא פי' קל' וקתוב כהב וראיה הם לפרש דבר הרשב"א חלא שנאתור דס"ל דלשמלם
נאמן בשבועה לותר להפל לשלמו נתכוונתי ואפי' ליכא תנו ותוי דקי"ה כ' עשתנ"ל
דתני ה"ה לתור שה"ה נאמן כלא שבועה או אתכסר לותר דלשמלם היכו נאמן שלא כעדים
או כתנו דחשיב כעדים אבל אי ליכא עדים או תנו לא תהדיתן אפי' כשבועה וראיה הוכח
נבין קוא הכי קב' דלתי' הא יקשה דאם איכא דאם אתור לשלמו נתכוונתי נאמן בשבועה אב'
אפי' היכא דליכא תנו לכן לנסכנו דקי"ל תנו לאפוקי תשבועה לא אתרכן ואב' בין דאתינו
ליכא תנו נאמן בשבועה ואפי' היכא דליכא תנו לא תהדיתן אלא בשבועה אב' אתוי אבל אין
לנעשה רמונו בין דליכא. נתן והא היכא דליכא תנו לדיכא דליכא תנו ודוחק לותר דהרשב"א
ז"ל ס"ל דאתרבן תנו לאפוקי תשבועה ויחלק של דה הלוי דס"ל דלא אמרתן וכו' בין עדים
בוויים להעני כתנו הראש וכו' ואב' ראיה דהרשב"א ז"ל ס"ל בין שאין עדים שאומר לא"ס היו נאמן
אי ליכא תנו נבל' אתום הלב כב אתכן שם לו' קתוד שלו שהב הרשב"א להרא"ש ס"ל דלא כהפל
והביא לתקוותוקס במקום שם וקי"ס כה הרב"א וז"ל מאותן שהפ' הא של עמלו ישתנד דלשמלם
ונ'   נאמן בשבועה ואפי' כלא תנו וכתשע דבר הא"כ"ה

7 ואם תאמר אדרבה מי שהיה כתב בתשיעית כבכר ראשונה ולא בלשון תענית שבת נה"ה תשפט לדק
כתב הכ"ל תשתו הכהן. כמ' קטן מהנה"ה אוך קנה שהוא תוספתא א' כנו טרם או נאמן בשבועה
ונשאר תשתו כונה לאחר שנה ונשא נפרע, בשבועה ; לחתום זאת תולאו להכהן
כמ' קטן בקטן אוכ' שהכה חל עד ראב"ד כמ' קטן כהנה"ה אוך קנה ותשו לאפשר
דאמרה קי) חולק על השו שהביא רבינו) התחבר כמ' קטן תנתו יט ונשבע ראי"י כמ הדיוטות
שנה קה תה כתב דהסופקין שהכל לעצמו לא תהא תנאי עד שיאתר נאמ' וכתב טרם וכו'
עדין קרובה שהתנה חולק עם מהר"ק לא שהכה עם ראש הטומאן סובר כמהר"ק
ולענין להלכה ראי' תמהר"ק שחולק עם התנאה והוא דמהר"ק שכר הנו הוא מנו שנהן קרק נתבונה
בשיור שלתנאונות כל זמן שיאתר אנו לך לתנאונות ובתנאות נפרח והנני הוכך
לתנאונות ולא יהי לעולם תנאה תנאי ולחתום פוצה לחזור על קרקעו ולשבור ולתבוע תנה
שנה לבוקר תשובות וכתב על זה שאינו חייב להתקבל תנאה כזה וכו' עד לא שירס פה אם כל
זמן שיאתר לכך אנו וזה הר שוק ולא מתנה עד שנה שמטון עלי ואכלתי ולפיכך אין לנו לכר
לחייב תוך כל תנאונו בתנאונות שו פאם תשבע הכתבו ובראותה דקתנו נבי א' תנן הסופקים
שהכל לעצמו בלא תהא תנאי עד שיאתר נאמ' וכתב טרם נטל ובכתב עלו הכן וה"ל ותנה שהביא
ואם כן פ"י תהר"א דקתנה שהיא כמ' הנזל מדא וקאתר עלה שמך שיאתר בן כתבו טרם
ותשמתנב רא' נראה מהר לאו כל מנ"ע מן דבר זה תנאים הבל הסופקים דהתמרה תנ"ק הקס
בשם מהרי"ק וכו' ולאו הכא נתנו יד"ה נאתן בשבועתו כדלעיל מהר נטל: ולהאין כאן תנתנו קר
דהמהר"ק הא דקאתר וכתב טרם לא קאי אהרי"א הא תנן הסופקין שהכל דאם הכי לא קאתר כנמ
דכתב טרם לכך שיאתר נאמ' ואינו כנו לאתני' ר"א תנן המומרא ואם לא כנמ וחפאם נאתר
שהכל תנתנו הכי כדברי הנמ' תנתנו הא לאו ולתוקן מן הנמ' של הא הדה ותנוך הא של אי דתנן
וכתב טרם על נב קא הדר שלעיור התנאונות ועכי ר"א כו תנהר"א דקתנו הכי ה"פ דהתם לא תהא
תנאי עד שיאתר בכתלה נאמ' קודם שהכל ולא אחך הנ טנל לא אהבנא לה לחייב התקבל תנאה
סתנונות כא תשבע הכישה ולהלן מתנה לענין אם לכך שיאתר וכתב טרם או נאמן בשבועה
נאשון בשיטה דשאלה הכי"א דהכל ונתתן בשבועה שהוא להחזיק בידו תנה שהכל תשאלה
הקלא לנו דתנונות שהוא לא להוציא תנ"ד התקבל תנאה ואין אדם נשבע ונוטל: כאופן לאיסור
לשתור דמהר"ק תנ"ל ותודה נהנה ראב"ד שנשבע שהכל לעצמו: ותנא עוד הנך תנינו הכה מ' קטן
הכיא הקשו הרשב"א התשובה תנרמה כמ' דבין והפלה והק תנינה
ראי

הא' לאו ומשום תוך. לא תהדרעונן לי בשבועתן נגל' כבר נראה שהרמב"ם ז"ל ס"ל דהדימון בשבועת
ולא פליג על מהר"ה ומ"מ אתה רואה.. והא קתני סתמא מכח תקנ' יוסף כתב שהפא קמו הרמב"ל
ודבר מהר"ה הא' לתוך קא' והא' לתולה בתשובה סתמא. ולא קאמר רב דפליג אחר תוכרח
להא דר"י הכוונה הפרת כונו.. ותשבאן השומר תשלמיך לתם הכה"ג כא"ד רפ' קפ"ל
להקשות על דתנן שכתב כאן חולק על מהר"ה לאיך טענו תתגל דמו הרמב"ם שהביא רפ"ז התר
כמי קונו ואתי הימנו דתנתם דבר התורה כאילך לך תנו. אבל מדנך לה מנו אינו נאמן הת
תשבק נראה דאתי איך לה תנו. אינו נאמן וכתבו הגה' נגל' שכבר נאמר דאין כאן תתגלקה
דהרמב"ם ומקח של מהר"ה ונבל התקנה שתשו דלמקח אתי א' לה תנו את' שכבר הנ"ל
דהא קשיא שהר שיטת הגאונים שהנך סבר שהתק דהרמב"ם כא הסקה והרמב"ם כתב להא
דנאמן בתנו.. סוף דבר ולא נמצא חולק על מהר"ה והכותב תגן הכינו.. וכתב תר
כא בהדה להקשות על מהר"ה דתשובה דבען תשתשנו דוקא אתה אבל נתכוונן כלב
לא תגנב דדברים שהלב אינם דברים ועוד את' השותף הי' עם אינו יודע מה שבלבו ור'
נשבעין על טענת ספק ונראה דנתכוונן לאו דוקא שלא הי' ל' לתנו דאמר לו ס' ואם הי' השותף
עם וטענו ואי' ישבע ואם לאו תתחים מקום נבלוקת"ה סבר שלא ח"ל ולפ"ד נראה דלא אמר
דמה"ה שלא טענו הי' עם השותף הים הוא דלא טענן אתה שלא נתכוונן לחוד סב' דלתי
יא יתגר כן אם לא הי' עם שום אדם ולשותף שטענו בטענת ספק אבל אם הי' עם אדם אחר
כנה דשמין אתה נבל הגיע השר לי' יהא שדבר קלח נראים בטענתם השכוער השותף
אי כא שנשבעין על הספק.. ואחר שהקשו הרמב"ם שכתב פ' קן והיא קרובה לגבין השותף
הרים הרמב"ם שהביא תגן במ"ל כתב שם ותה שמשתעין יועץ שאינו תפלתינו שלא קבל
שלא תלקו ענוגשתעל הוא זה ובשתנה הוא הנכבו ואין בטענתו תתגם ואת' שטענו הי' כך
אינו חייב ותנתו אם רבה להחרים סתם על בלתי שהוא תתועי כלום שלא פקד גל' שהוא דשל'
כבר נגל' ונראה לבאורה דהוא לה מ"ש לתנן והיינו דלא"ה יש להשיב.. הא' הא לנש
להנתיר דכבר הרמב"ם לא היו שותפין שלא כאורה מתורה שתבר | לגבר כאשר.. והנ"ל כדה
שתפק תגן בשבע'. לנ"ת תלקו השותפין ונשאר להם חובות אבל אחרים אינם יכולים להשב
זה את זה ותתפק שהר חלקו והחוב שנשאר להם (אבל) אחרים דבר ידוע הוא דבלתה שיתפעו יק'
כל אחד כחלקו וכתנאי דתני עכ' והוא תגנה הדתנא תשה"ל דבר מהר"ה דקא' סד' הגמ' הש
בשותפין בחובות ונשאר הב"ח ויחתם ולאפשר שטען הם שותפים בחובות אחרות וזה פשו
וכרו

וכרוב ואח"כ לבדקו דבר קטן וכבר תכן קתני"ס ·· נ"פ תנה שבקשה תכן דתלמוד כנו תמשמע דדוקא
כאותו אכל כשתכוין לאו כלום הוא ודברים שבלב אינם דברים לא הכניס תהיכן תמשמע דכי תכן הכא
לאו תנינא לשנות לחתור אותו דלאו דוקא שתגרה כפה שלא אתגרה כלב וכיון שתגרה אתגרה
כלב וכדאתגר קרא והאתגר התגבשא את תגלגרים שאין אתגר כלבו ובתגר קראס שתגר רש"י ויתגר
ה' שד לבם ושמע דבר ונגמר לא כלבו כמו וק אמר התגבשא שאין כלבו ונפ כמבשק וישלח כלך
וילא שתגר יהרג כבר שת רגע אחרי שלני ושל תתגלבר דבמדור שלתתאבו קתני"ר כלעתגר
רגע אתגר והכ הוא טרפא לך לתחתגר תחתנה דנתכוין דקתני אחריו לאו דוקא חלא דדין קמי
להקות ולבטס דבר וחכי תכן התלמוד ועוד דלאתגרה יש כשתשגה אתגרה כלב אכל כוונה לא
יש כשתשגה אתגרה והכ תתקברא דכבוונה לחודא סגי ולכא לתחתגר כזה דברים שבלב אינם
דברים דלא נאתגר זה שלא כדבר שהלוי כבשתו של חברו כמו קמוכר לחברו קרקע ולאחשבתי שהיה
כלבו שתתני כוב קום תונבר אמרתי שגלגים הדברים שלא תגבר שלא לבשוק וכו' ולא שצורא בנו
חוזר שהיה לא פירש ודברים שבלב אינם דברים אכל הכא שהדבר תלוי בגשתו ולא בלשון חברו
שהרי שורק חולק שלא תרגש חברו כתקום מפי לא אזלינן בתר תחשבתו ומשגבוונה לחוד נפ
אתגרה דאין לתחתגר כהנהוגו שפרכ עד תכן הלשון תנה שהקשה יש לבחורו ש' רקד
קן נשב ונראה שכון לתנ"ט העור שם והכאו הלא כהנה שלתי שהכנה אקשו והכל אקשו חברו
אין לשלא שכרו ואם אתגר לו אבל אין שלך אתגרה ורק לו התגש חייב עבדו ושז הכנה ואמין הכשלה
שם אמרתי שלא הקנה כתני שהקנה חתני והא הקנה דהדבר תלוי כבוק הכשלה והיא לך להקנות שתהם
אתני הכ אם אינם שם כשו הקנה קו הכא שאין לך הגר כשלה ואם כון לבו לחלוק תחתכרו שילא
להכל לעלתו שהכל לעלתו זהו כוונת תחהרקע ·· נפ אק זה תנלאקי לתחהרכל כח"נ פ' תכג
חשב תגבור להקים תגשכרו תכוונה לחודא סגי ישנ"ש ·· נפ השה"נ כפ' את כתכ נלק תגבור תאמרה
לוים קלה להוספ דהא לא תכן שותפו חולק שלא תרגש חברו כ"ל דכן שאתגר לאם אתני לא אתגר כן
שפתיהם ובפ שלא שאתגר כן שפתי שלם סגי דלא מנינן רק שנגע שקום שהתחיל להכל לא היה העתי
רק אומן דהיה רוקא היכר כ לכא שלם כדכר תשקבע להכ שכוון וקב ונו שכל ונו כל
אה יש לגמור שתגב הסך כסי קמא פק ה שתגב הראשון כהנה ואם אתגר שאתגר שהכל
לעלתו ואין לו שלם נשכנע עלכך ותחזיק לעלתו וכתב הסך נשכנע שלכך וכו' שאמר לתקים שכל
וזה תכן הקושיה שהרי הר"א כוכא דרכו וראה כל דכבוונה סגי ואתי להגר תכן דכתני אתגרה וכן שהוא
השר הראשון תגב הכו דלא נוסיף עלה ואת"ל נשכנע שאתגר לתקים שלא כיון לבן עלמו ולא נתגלא
לשום תכן התוקקים שכב

ונפ

ונס_ תנאי יש להמוה שלמהרשך הא"ם פי' ק"ל וקתו"ב שכתב וז"ל ואחר דהתודה פ"ב יסבור פקוס
שהיה אפשר להביא עדים שאחר כן אם לא הביא עדים אינו נאמן דהלא רואה כאילו כן
יאודה לאחר אין רואה שבשבק ה' יקדה כן שעדים הא"ל יש רואה יביא ראיה ויפשר שבכ"ל שהר'
לא כראיה קלא תעלה ולא כמתניתא שא כבוונת הלב ואין אדם יודע מה שבלבו של חבירו
דליכא למיתר דס"ל כלשה תנן דלא דווקא נקוון שלא אתנייה בפני דכלפ היא אימכ"ה לא רוה
ועוד דלא נתבאר לראשונים ולאחרונים מה שאתור זה ואם איתא להא לא הוו שתקי מינה ::
המורס תנכלו ותכ"ע ש'ה קידושם לגר"ד דהקן קן לתוך כדעת רא"בד דאם אין עדים כדבר
שאחר לנס נשבע בשמקבל לעצמו ואין חולק עליו אכן יש מחלוקת כדפסק כ"ב והם
תנן בפני אתנייה כלבב כפה לא"ס ואם אמרו הי"ה עם ותבחישו שלא אתנר לא"ס נשבע היסת
ונפטר ואם תנאיהם פקס ולבתר הכ"א אם קי"ה עם אדם כעינין מתנייה כבה ואם אין עם אחר
כבוונה קנ' ולכן לגמע שכוונת המותרין שהקניין לבך והמחזיקם ותהרכ"ל והשק"ב כולם
ס"ל דכבוונה קני' אבל לא כתבו דכהדם לעכן המכוונה אם היה שכוונת המותרין ופי' דאם
היה עם אחר אתנייה בפני כלותן הכ"א :: כל זה נתבאר עפ"י מנהג דאיתא מתה הכל דהו"ל
שותפין תמשמה ותשתפתח עם כיק שמען כנת"ל אמנם אחד המעתיקים כתשובותיו נין
רואה והלבתרבן פ' אין קן שותפין שהיה יש להם מתה שנים שלא נתנו להם תלך
תמידה התעב תשמן אכוקיהם שלשו הר"ר אהרן כבוד והר"ר משה הכ"ל כשאלה נכאים תחת
יונשה שחלק קסהנס תשנים קלחשנות לקחו תנה הם ותלק הרהס לקחו הכ"אשפ עד קיום
וקיום כבלם ולא לקחו שום דבר תחלק השמונים ויונשה יש כדבר פ' חלק כהן לקחו תנה
תשנתהי אותי שלקח כהן הקנאתיב שלו ותלק הרהס לקחו הכ"אשפ לפי שאינם תשמרים
כתובת מנ' כל זה בשאק ואם כנס הדברים הדבר תשוע שכעלה השותפין והן' רוצה לגבות
נ"מ ויעתפ תלק א' תן השותפין כחוב פ' לא יכול לגרוע תלק שאר השותפין ואחד והחזיק כנה
כתנה שנים שכוראי נתפדק התפלה ולא נשאר עוד שותפין תשעשק הערמא ואח"כ כשעתיד נו
הכל נפ תלקם של השמונים ונשבר והכל את הכל לעצמו הכל את הכל שהר זה רוצה לאי
הנלמה שאינו שוקף שבעתיד והכל תשעון אתהם שאין יכולים להכל שמפ לא אתר לא"ס הכל את
הכל לעצמו וכראיתא כעמ' להרא כעלו הני אוקמתיה א' ראין יכולים לה כל אתי' השא נתני
לעצמו דהיינו אתי' שלא אתר לא"ס הכל לעצמו וזה נשנע
ואם

ואף אם תאמר שאין כאן הדברים האלו כי אם פה שנים תקנות שלא נכנו בהם הפשוטות לפי התחלת
כיון כך כיון שלא סמך אינהו קסבר דלא איך להו שותפות שהרי אין להם חלק ונחלה שהרי
ומן שבן קול כי יש הגולה שנמר והכל שאם אין יכולים להכל אפי' לא אתנו לעולם אם הכל
לעולם שהר שעשה תורה אמרו בשותפין שאם לא אתנו לא הכל לעולם אפי' אם אין יכולים להכל
השמים דלא כלבד וכתב שהרב' ושהיה בכל תנאי כשמיה אמנקין הכרו יהו רוצה והוא שותף
כאלו תורה השותף למערב אכול נעקה עבל ואח"כ הכל כנגד שתבירה שנים לא נכנו להם
כלום כאותם שאין להם שותפות שהרי תה"ל קרי לתנו דברתי כנגד להכל אף שלהם
ולהחזיר להם כבדך השותפין והלא לגבוה חלוקים הם תהם ותחלו לגבוה והרה השותפין ונוד
שהכל הוי כלום שאם רוצה לחלק ולותנו לא"ם שותף חולק שלא לגבוה חבר'ו וכבר נשאר הענין
כפי שחלקו תהם ואף אין סבר לאו מהדקן למערב ולהכל מתשין תכונים שאין לעולם הכל
ולא תגבנו לגבוה קרי דכבוד לחודה כנו ממול הכל בוודאי עליה להולאים הכל ולא כנו
שבונה שאין אפי' לגבוה תרין דהל דכנינן אף אתנוה כמה הייל עליי הענין וכבר אתנו
תקנות שאין כוונם להם כלום והייל תלונם לתנו שלעולם הם תבולים או לגנר שהכהו לקחו
חלקם של אחרים ולא של הפשוטים וחלוקים ומותרים תקנתם דנא וכו' כה תולין אחרי
שהולכו לחנו תנוסה כל תרבנו תורה שנעמדו לפנים האחרים —
אהרן סבור וכו' שנים
וכיוה שתנהו שלכן ויענה עליהם שהם לוקחים חלק מעלה הוא נעלה ולהיותם כנו והניהם
שתנו הקהים קנו ונשבעו כלא כמו עלמו פה דבנוי שתקים כה שה' ישראל שאין כה כלום
ולא לקחו כלום מחלק הרונה להיות כהן ולאחריהן כלל ושקר ונם נשבעו בכל השבועה שאין
כיה ולא לקחו משל אחרים שיש להם חלק בשירות התנב ואם כד הכילו תה חמור על האחים
הנז' שלכל הנז' וקבלו עליהם בכל הנז' כלה השתקי קיום תעשה כד הנז' ונתנו כי"ג בשול
הקבלו והקהלות עלו דבכה תורה הגדולה שכבר שתקנתן יה הנכנס לנו - ואח"כ כבר חלקו תשנים
קהשוטות שזתנו של שער תוספת עליו שעבר זתנו עוד שנים ומן שאינם שותפין והשקה שנאמרו
והכל כפי שאין תנה תנה ואחרים אינם יכולים להכל בלא תורה דמשיעה ה"א שהכל אף הכל לעולם
אפי' לא אתנו לא"ם וזכו כחלקם של כל כהן וישרפו וכיון הרה נותן להם עליהם כלום כלל ושקר
ונ"ל ראשונים דהלא כחוקק שירות התנב כתנה מוך תעקבו כנגד האחרונים וכו'
דרכן כהלי' וכלא שאי הטובות כדבר לין שנאו כב פרק כהנו קהלה הקד הגדול
כתבתי משה בן חביב ז"לה
ונחה

ואתה קם קול המוציא כשהוא תעשה נפשי ולבא בתשלומין אם החזיק לקיים החזקה הנז׳ שלא יוכל
לחזור להם ית׳ בכל התחזיקו שהוא תעשה ותעשיל ותשה התנה הכל לה שתעשה החזקות והתנאין
הכל לה ואם יש הנאה לתלך יכול להשיב נכסיו ואם אין הנאה לתלך אינו יכול להשיב נכסיו ונבוא
לא דברו אם כל תנאי שהוא תעשה התובע לא נתנו שיש לו חזקה לכותו ואינו תעשה ואם שטר
לוכה נתנו לקח תלך עשו תנאים כאמור ותשלומים תנאים כהנים תותו קנה היא להוליך והכל כבר
תנה שלכה תנה לקחת הדלתכינה לא נתנו נעלה שלא כתנה השבועות שהוא תנאי תנאי עלך
ועשה לו הנאה לתלך לקח תנאי שנה כשנה ולכה כה סך ושאו כך שנין והוא קנו שלך
ולקחות תנאי התלך והוא תנאי תלך כתנה השבועות ושום תנאין לו עליהם כלם:

קונטרס דבר שפך שמן וכו לנשלם בשירות התובע על קנס על הרבנן כבולה ולא
כתנקלתה אין להם לאחרים עליהם כלם בשירות הנז׳ אחר אותם שה׳ להם חזקה
לכות בשירות הנז׳ ולכל שקם שנים הא קרא טריב ולא הדר טרבו וכל הנשא הוה של
תקנומו. יבא בשלום: